

Tiger Stjärnöga

Monica Vikström-Jokela
Illustrationer av Annika Mannström

1.

Tiger Stjärnöga såg inte ut som en tiger. Inte på något vis i världen. Han såg mera ut som en ljusblå korv. Men Tiger Stjärnögas mamma Munk och pappa Puff hade hoppats att deras barn skulle bli modigt som en tiger, och därför hade de gett honom namnet Tiger. Namnet Stjärnöga kom från ett födelsemärke, format precis som en stjärna, vid Tigers ena öga.

En blåsig förmiddag ordnade Kloka Ugglan en utfärd för alla djur i grannskapet. Hon hade bjudit Kattgrisen Kanel, Arvid Hare, Elsa Ekorre, Gamla Kråkan och Tiger Stjärnöga. På inbjudningskortet stod det: *Välkommen på ugglans knytkalas-utfärd. Jag (ugglan) tar med mig vatten, saft och en picknickfilt. Varje gäst tar med sig något att äta.*

Alla samlades under ugglans gran. Därifrån promenerade de i en lång rad längs stigen – utom ugglan, som flög före, och kråkan, som flög efter. En gång måste de vända tillbaka, för Elsa Ekorre hade glömt sin ryggsäck under granen. Men rätt så snabbt kom de fram till en glänta mellan träden. Ugglan bredde ut en rutig filt i gräset. ”Huhuu! Nu undrar jag vad ni har tagit mer er för godsaker”, hoade hon. ”Här har jag en vattenflaska, en saftflaska och muggar.” Elsa Ekorre drog fram en påse ur ryggsäcken och kastade den mitt på filten.

”Jag tog med mig... oj, vad var det nu igen? Jo! Nötter!”

”Mums!” sa kråkan, som tyckte om allt som gick att äta, också sådant som egentligen inte gick att äta.

”Jag tog med mig morötter, kålblad och äppelbitar”, sa Arvid Hare och ställde fram en skål bredvid nötterna och drickan.

”Mumselimums!” sa kråkan.

”Jag bjuder på piroger och kattgriskex!”, jamade Kanel.

”Mumselimumselimums!” sa kråkan.

”Kan man äta kattgriskex fast man inte är en kattgris?” undrade Elsa.
”Förstås! Annars skulle jag inte ha tagit dem med mig till ett knytkalas”, sa Kanel.

Nu tömde kråkan sina fickor, och i dem rymdes väldigt mycket: en halv limpa, tre ostar, fem russinbullar och en hel gurka. Alla visste att kråkan plockade upp sin mat lite här och där och ibland på sop-tippen, och de vädrade försiktigt med sina nosar. Lyckligtvis doftade allting färskt.

Så var det Tiger Stjärnögas tur. Fastän Tiger satt där med en picknickkorg i famnen lade han inte fram något på filten. Arvid knuffade till honom och frågade:

”Har du ingen mat med dig? På knytkalas ska alla bjuda på något som alla får äta av.”

Elsa Ekorre pajade Tiger på ryggen med sin mjuka svans och sa:

”Det gör ingenting om du glömde! Jag glömmer också ofta allt möjligt. Vet ni vad, i morse glömde jag... oj, vad var det nu igen? Jo! Jag glömde att äta morgonmål. Eller att borsta tänderna.

Nej, det var ju ryggsäcken jag glömde. Ska vi äta nu?”

Medan Elsa pratade kikade Kanel in i Tigers korg.

”Du har ju mat i korgen! Vad är det?”

Tiger Stjärnöga kramade sin korg och sa snabbt:

”Sockermunkpizzasugrörssaft.”

Alla djur tittade häpet på varandra.

”Vadå vadå vadå?” frågade Kanel.

”Sockermunkpizzasugrörssaft”, mumlade Tiger snabbt.

”Munkpizza? Finns det såna också?” frågade Arvid.

Pizzasugrör? Är de mums filibabba?” frågade kråkan.

Tiger ropade:

”SOCKERMUNKPIZZASUGRÖRSSAFT! Men de är bara till mig.”

”Hej hallå, Tiger, det här är ett knytkalas”, kraxade kråkan.

Arvid Hare nickade så att öronen flaxade.

”Vi ska dela på allt, fattar du?”

”Annars är det orättvist”, förklarade Elsa.

Men Tiger tittade bara ner och skakade på huvudet. Då öppnade Kloka Ugglan sin näbb.

”Ingen fara, mina vänner, vi har ju mycket mat. Men berätta Tiger, varför vill du bara äta din egen mat?”

Tiger viskade:

”För jag äter aldrig något annat än sockermunkpizzasugrörssaft.”

Elsa Ekorre nickade.

”Jag vet jag vet jag vet! Du är allergisk mot allt annat.”

Tiger skakade på huvudet.

”Nej. Men jag tycker bara om sockermunkar och pizza och sugrörssaft.”

”Tycker du inte ens om nötter?” ropade Elsa.

”Jag vet inte. Jag har aldrig smakat.”

”Tycker du inte att morötter smakar gott?” frågade Arvid Hare.

”Jag vet inte. Jag har aldrig smakat.”

Kattgrisen Kanel var förvånad.

”Varför vill du inte smaka på något annat? Det är ju spännande att smaka på sånt som man aldrig har ätit!”

Tiger svarade:

”*Men tänk om jag inte skulle tycka om det. Jag vill veta på förhand hur allting smakar och luktar.*”

Nu tyckte kråkan att det var hög tid att börja äta. Ugglan höll med.

”Varsågod! Hoppas det smakar.”

En lång stund hördes det bara smackande, tuggande och slurpande.

Arvid Hare hade aldrig ätit nötter förr, och han sa att de smakade ekorrigt. Elsa Ekorre måste skratta när hon bet i ett kålblad, för det krasade så skojigt mellan tänderna. Kanel hittade på en tävling:

”Vem kan äta ett kattgriskex och sen vissla? Ta ett kex i tassen... ett två tre NU!”

Det var svårt att först äta kex och sen vissla när man ännu hade smulor i munnen. Bara ugglan och Kanel klarade av det, men leken var mycket rolig ändå.

Medan allt det här hände satt Tiger Stjärnöga tyst med picknick-korgen i famnen. Han åt sockermunk och pizza och drack sugrörssaft för sig själv. Det var så han ville ha det, men konstigt nog smakade sockermunkpizzasugrörssaft inte lika gott som det brukade i dag.

Efter maten sa ugglan:

”Hö-höördu, Tiger Stjärnöga, du har ett vackert namn. Det berättar att du har vackra ögon och är modig som en tiger.”

”Fast du är rädd för morötter”, skrattade Arvid.

”Rädda Korven skulle vara ett bättre namn!” kraxade kråkan.

”Man får inte säga fult!” ropade Elsa.

Ugglan hyssjade och fortsatte:

”Eftersom du heter Tiger är jag säker på att det bor en modig tiger i dig, fast du kanske inte tror det själv.”

Tiger Stjärnöga kunde inte tro sina öron.

”En modig tiger? I mig? Till och med mamma och pappa säger att jag är en räddhare.”

”Harar är inte rädda!” ropade Arvid.

Ugglan tittade strängt på dem och sa:

”Hör nu! Vi är Tiger Stjärnögas vänner, eller hur?”

”Jo, ja, det är vi”, svarade alla.

”Därför ska vi alla hjälpa honom att hitta sin modiga tiger.

Vill du hitta den, Stjärnöga?”

Det lilla djuret som mest liknade en ljusblå korv nickade. Han kände att han verkligen ville hitta den där modiga tigern. Ugglan nickade nöjt och sa:

”Varje dag ska en av oss bjuda dig hem till sig. Och varje gång du går hem till en av dina vänner ska du dofta och känna och smaka på något nytt. Vågar du göra det?”

Tiger Stjärnöga började darra. Det där lät ganska farligt. Men då kände han Elsa Ekorres mjuka svansspets mot sin kind. Elsa viskade:

”Du får komma hem till mig först. Jag lovar att jag inte bjuder på något som du är rädd för.”

Då kände Tiger Stjärnöga en liten gnista av mod någonstans strax ovanför magen. Han lyfte sin nos och tittade ugglan rakt i ögonen.

”Ja. Jag vågar om ni hjälper mig”, svarade han.

Alla klappade i tassarna och hurrade. Och från och med den dagen blev Tiger Stjärnöga allt modigare. Vem skulle ha trott att det var möjligt?

Högst uppe i ett av skogens högsta träd hängde det en skylt.

På skylten kunde man läsa den här dikten:

Ugglans rådgivningsbyrå.

Ropa HO och knacka på.

Här finns hjälp för älg och myra,

goda råd är inte dyra.

Kloka Ugglan tyckte alltså om att ge goda råd. Nu satt hon där i sin rådgivningsbyrå och tänkte att det var dags att sträcka på vingarna. Hon hade hoat hela halva natten och morgonen, och då behöver man pausgymnastik.

”Om jag skulle ta en flygtur och se efter hur det har gått med Tiger Stjärnöga?” sa ugglan för sig själv.

Kommer du ihåg Tiger Stjärnöga, som alltid bara ville äta och dricka samma sak? Kanske du till och med kommer ihåg vad det var? Just precis, *sockermunkpizzasugrörssaft*. Aldrig något annat. Han var rädd för allt som luktade eller smakade ovanligt. Men så hittade Kloka Ugglan på en plan. Tigers vänner skulle hjälpa honom att bli så modig att han vågade smaka på något nytt varje dag.

Hur hade det gått? Hade Stjärnöga hittat en modig tiger någonstans inne i sig själv? Ugglan trodde inte riktigt att det hade lyckats.

Hon muttrade för sig själv medan hon flög:

”Hå-håå, stackars lilla Stjärnöga. Han liknar nog mera en plufsig munk än en tiger!”

I samma ögonblick fick ugglan syn på nånting ljusblått långt där nere på skogsstigen. Det var inte en fjäril, för det liknade mera en korv än en rosett. Och det var inte en strumpa som någon hade tappat i skogen, för det rörde sig kors och tvärs över stigen. Ugglan flög lägre ner – och har man sett på maken: Det som där uppifrån hade sett ut som en ljusblå korv som rörde sig av och an på stigen, det var faktiskt en ljusblå korv som rörde sig av och an på stigen. Fast inte

någon riktig korv, de rör ju inte på sig. Men det var Tiger Stjärnöga, och han doftade på vitsippor.

”Ho-ho-hej på dig!” ropade ugglan förvånat.

”Hej, uggla! Jag skulle just komma och hälsa på”, sa Tiger Stjärnöga.

”Och jag skulle hälsa på dig!” sa ugglan.

Tiger stack in nosen bland vitsipporna och drog in deras doft.

”Aaah! Alla mina promenader tar så länge nuförtiden, för jag måste hela tiden stanna och dofta på något nytt. Det finns en massa dofter som jag inte kände till förut.”

Ugglan lyssnade noga.

”Men tänk om något luktar illa?” sa hon.

”Det är ju inte farligt!” svarade Tiger.

Ugglan såg att Tiger bar på sin picknick-korg. Hon gissade att Tiger hade en sockermunk, en pizza och en burk sugrörssaft med sig för att inte behöva äta av ugglemat, men hon frågade ändå:

”Får jag bjuda dig på en smakbit?”

”Nej tack”, svarade Tiger. Jag tog med mig en matsäck och den räcker till dig också.”

Ugglan täcktes inte säga att hon inte tyckte så mycket om sockermunkar, så hon tackade artigt. De slog sig ner under en björk. Men när Tiger packade upp sin matsäck kunde ugglan inte tro sina runda ögon. Först tog Tiger fram två flaskor med något som absolut inte var den vanliga sugrörssaften. Och sedan tog han fram en ask med morots- och selleribitar och två bitar pizza. Tiger gav ugglan den ena pizzabiten.

”Visst ser den god ut?” sa han. ”Jag har bakat den själv tillsammans med Elsa Ekorre. Det är en svamppizza, vi plockade svamparna också. Och i flaskorna finns blåbärsbananyoghurtsmoothie. Här är ett sugrör. Varsågod!”

Ugglan var kolossalt förvånad. Visst hade hon tyckt att hennes plan var bra, men hon hade tänkt att Tiger kanske i bästa fall skulle våga smaka på lite ost eller potatis. Hela Tiger Stjärnöga hade liksom förvandlats. Han vågade prata mycket mer än tidigare. Han pratade faktiskt så mycket att han knappt hann dricka sin goda smoothie.

”Vet du vad, ugglan? Kan du gissa vad jag ska bli när jag blir stor? Jag ska bli kock! Elsa Ekorre och jag brukar leka matuppfinnare. Vi hittar på nya maträtter och blandar ihop allt möjligt. Igår blandade jag ihop senap och yoghurt. Det smakade inte gott i min mun. Men vet du vad? Det smakade gott i kråkans mun! Och kråkan hade med sig citronpaj, och den smakade blå i Elsas mun men mums i min och kråkans munnar.”

Ugglan klappade Tiger Stjärnöga på ryggen och sa:

”Min kära vän! Det fanns en modig tiger i dig, och du har hittat den! Jag gissade väl att den fanns där, fast den hade gömt sig.”

Tiger nickade och hans stjärnöga blinkade glatt. Han sa:

”Vet du vad? Mamma Munk och pappa Puff säger också att jag har blivit en riktig tiger. De vill bli lika modiga som jag. Så de har också börjat smaka på nya saker nu!”

Den kvällen kunde man höra hur någon sjöng uppe i den höga granen. Och om man lyssnade riktigt noga kunde man höra orden:

*Hohhohhoo och huhhuhhuu,
tiger är en tiger nu.*

*Vågar smaka, vågar prova
morot, blåbär, svamp och rova.*

*Hohhohhoo och huhhuhhuu,
tiger är en tiger nu!*

